

Фикҳ дарслари (122-дарс). Ҳайз намоз ва рўзани ман қилади

13:00 / 04.02.2021 2688

يَبْنِي لِنَلِ تَلْ أَسْرِي بَحِيْبًا تَنْبَعَةً مَطَافٍ نَأْ: أَهْنَعُ لَلِ لِي ضَرَّةَ شَيْءٍ عَنَّا
عُدَّافًا رُطْبًا أَلْفُ صُحُفٍ تُسْأَلُ فِي: تَلْ أَقْفَمٌ لَسَوْوَهُ يَلْعَهُ لَلِ لِي لَص
ةَ أَلِ لِي لِي دَعْدُ نَكَلٌ وَ، عَضِي خَلَابِ سَيَلٌ وَ قُرْعَ كَلَدٌ نِ، أَلِ: لَقْفُ؟ ةَ أَلِ لِي
يَفَوْ. يَلِ صَوِ يَلِ سَتَعَا مُثْ، أَهِي فَنِي ضِي حَتِ تَنْ كِي تَلِ لِي مَائِي أَلِ رَدَقِ
مَدَلِ كُنْ عَنِي لِي سَعُفُ تَرْبَدًا إِذِ وَ، ةَ أَلِ لِي لِي عَدَفُ ةَ ضِي خَلَابِ تَلِ لِي بَقَا إِذِ: ةَ يَ أَوِ
ةَ سَمَّ لِي هَا وَ، يَلِ صَوِ.

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Фотима бинти Абу Ҳубайш Набий соллаллоҳу алайҳи васалламдан:

«Мен истехоза бўламан, пок бўлмайман. Намозни қўяманми?» деб сўради. Ул зот:

«Йўқ. Албатта, у томир узилганидандир, ҳайз эмас. Лекин сен одатда ҳайз кўрадиган кунларнинг миқдорида намозни қўй. Сўнгра ғусл қилиб, намозни ўқийвер», дедилар».

Бошқа бир ривоятда:

«Қачонки ҳайз келса, намозни қўй. Қачонки у (кунлар) ўтиб кетса, ўзингдан қонни ювиб, намозни ўқийвер», дейилган.

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Мана бу уйларни масжиддан бошқа томонга қаратинглар. Мен масжидни ҳайзли аёлга ва жунубга ҳалол қилмайман», дедилар».

Абу Довуд ривоят қилган.

Ҳайз тавофни ман қилиши бу амал Масжидул Ҳаромнинг ичида бўлганидандир. Ҳайзли аёлнинг масжидга кириши эса мумкин эмас.

هَيْلَعُ الْجَلِيلِ صَهِلِ الْجَلِيلِ وَسَرَّ نَأْتِ لِقَائَهُنَّ أَوْ نَعُ الْجَلِيلِ صَرَ شَيْءًا نَعُ
تَحْتِ بَابِ يَفُوطِ الْوَأَزْيَعُ جِخْلُ الْعَفَايِمِ الْفَالِقِ مَلَسَ وَ
مَلَسُ مَوِيْرَ الْوَأَزْيَعُ . يَرْهَطُ

Имом Бухорий ва имом Муслим Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилган ҳадисда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«(Ҳайз кўриб қолсанг), хожи нима қилса, қилавер. Фақат пок бўлмагунингча Байтни тавоф қилма», деганлар.

«Лозимнинг остидаги нарса» иборасидан тананинг киндик билан тизза орасидаги қисми кўзда тутилади.

Ҳайз лозимнинг остидаги нарсадан ҳузурланишни ман қилишига далил:

Аллоҳ таоло Бақара сурасида:

نُرْطِي تَحُّنُّهُ وَبَرَقَاتِ الْوَضِيحِ الْمَيْفِ اسِنَّلِ الْوَلَزَتْ عَاف

«Ҳайз чоғида аёллардан четда бўлинг. Пок бўлмагунларича уларга яқинлашманглар», деган (222-оят).

هَيْلَعُ الْجَلِيلِ صَهِلِ الْجَلِيلِ وَسَرَّ نَأْتِ لِقَائَهُنَّ أَوْ نَعُ الْجَلِيلِ صَرَ شَيْءًا نَعُ
تَحْتِ بَابِ يَفُوطِ الْوَأَزْيَعُ جِخْلُ الْعَفَايِمِ الْفَالِقِ مَلَسَ وَ
مَلَسُ مَوِيْرَ الْوَأَزْيَعُ . يَرْهَطُ

Маймуна розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ўз хотинларини ҳайзли пайтларида изор^[1] устидан қучоқлар эдилар».

Учовлари ривоят қилишган.

Бу маънодаги бошқа ривоятлар ҳам кўп. Уларнинг барчасида лозим остидан ҳузурланиш мумкин эмаслиги таъкидланади.

[1] Изор – тананинг киндикдан пастини тўсиб турадиган, эн матодан иборат кийим. У иссиқ ўлкаларга хос кийим бўлиб, баъзи араб ва Жануби-шарқий Осиё ўлкаларида ҳозирда ҳам кенг тарқалган. Уни эҳромнинг пастки қисми ёки лунгига ўхшатиш мумкин.

«Кифоя» китобининг биринчи жузидан